

HỒI THỨ NĂM MƯỜI BA

Thạch Phá Thiên nhìn nàng không chớp mắt.

Đinh Đang cười hỏi:

-Thiên ca chưa từng thấy tiểu muội bao giờ hay sao mà ngó dữ vậy ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Đinh Đinh Đang Đang ! Đinh Đinh Đang Đang thiệt là xinh đẹp, so với má má còn ưa nhìn hơn.

Đinh Đang cũng cười hì hì nói:

-Thiên ca cũng đẹp lắm, đẹp hơn gia gia nhiều.

Nàng nói xong nổi lên tròng cười khanh khách.

Hai người trò chuyện một lúc, Thạch Phá Thiên lại nhớ tới song thân liền nói:

-Gia nương tìm không thấy ta, tất người bắn khoản trong dạ. Chúng ta phải rượt theo ngay mới được.

Đinh Đang nói:

-Hay lắm ! Thiên ca thật là người con hiếu thuận.

Hai người trả tiền cơm tiền trọ xong bước ra khỏi quán đi liền.

Chủ quán cùng bọn tiểu nhị thấy Thạch Phá Thiên theo vợ chồng Thạch Thanh vào ngủ trọ mà bây giờ lại thấy một mình chàng ở cùng phòng với một cô gái xinh đẹp đi ra thì ngấm ngầm kinh dị. Họ thi nhau bàn tán về chuyện này đến mười mấy ngày. Những câu chuyện của họ tục tĩu có mà hương cũng có. Tạm gác chuyện rườm rà này.

Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang ra khỏi trấn Long Câu nhằm phía Đông mà đi.

Hai người đi được chừng ba dặm thì tới ngã ba đường. Đinh Đang không ngần ngại gì nữa, nhằm nẻo Đông Bắc thẳng tiến.

Thạch Phá Thiên yên trí nàng biết đường rồi, liền sóng vai mà đi, chàng nói:

-Gia má ta cỡi ngựa chạy nhanh. Nếu người không dừng lại ăn uống nghỉ ngơi, thì mình không rượt theo kịp được.

Đinh Đang bĩu môi cười nói:

-Cứ tìm đến Dương gia ở phủ Gia Hưng là được gặp. Gia má Thiên ca đa là người lớn còn sợ lạc đường chẳng ?

Thạch Phá Thiên cười nói:

-Gia má ta khắp nơi đều có lối chân, khi nào lại chẳng biết đường ?

Hai người vừa đi vừa nói chuyện rất là vui vẻ.

Thạch Phá Thiên ở với song thân mấy bữa được giáo huấn khá nhiều, nên đã hiểu được đôi chút việc đời.

Đinh Đang thấy chàng không ngỡ ngẩn như trước nữa thì trong bụng mừng thầm, tự nhủ:

-Thạch lang sau thời kỳ lâm trọng bệnh, bao nhiêu việc cũ đều quên hết. Nhưng những việc mới đây chỉ nhắc chàng một lần là chàng nhớ ngay. Thế rồi dọc đường nàng đem lẽ lối giang hồ, nhân tình thế thái nói cho chàng nghe.

Mặt trời đúng Ngọ, hai người tới một thị trấn nhỏ, định nghỉ chân ăn uống.

Đinh Đang đi vào đại đường thì thấy ba dãy bàn ghế mộc mạc đã đầy những khách ngồi. Hai người liền tìm vào một bàn nhỏ trong góc phòng.

Phạn điểm này tuy không rộng lắm mà gã tiểu nhị vẫn mãi lấy cơm canh cho khách ngồi ở ba bàn lớn, chưa được rảnh để hỏi đến hai người.

Đinh Đang thấy bên bàn lớn có đến mười tám mười chín người trong đó có đến ba người đàn bà không phải vào hạng thiếu nữ mà nhan sắc cũng tầm thường. Bọn khách này đều giắt binh khí trong mình, nói tiếng thổ âm ở Liêu Đông. Họ uống rượu bằng bát to, miệng ngiến ngấu những miếng thịt lớn. Người nào cũng lộ vẻ kiêu hùng, thì nghĩ bụng:

-Bọn người giang hồ này nếu không phải ở trong tiêu cục thì cũng là hào khách lục lâm.

Nàng đảo mắt nhìn qua một lát rồi không để ý đến nữa, bụng bảo dạ :

-Ta cùng Thiên ca sóng vai đi đường lại cùng ngồi bàn ăn uống kể ra còn khoái hơn bọn họ nhiều.

Lòng nàng đã hí hửng nên dù không thấy điểm tiểu nhị đến hỏi han, mà cũng không lấy làm bức tức.

Bỗng nghe ngoài cửa có người lên tiếng :

-Hay lắm ! Có đủ rượu thịt mà lão gia lại đang đói đây !

Thạch Phá Thiên nghe giọng nói rất quen. Chàng nhìn ra thấy một lão già đang rảo bước tiến vào. Lão chính là Đinh Bất Tứ.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi la thầm:

-Hồngбет rồi !

Chàng ngoảnh đầu nhìn vào trong không dám đối diện với lão.

Đinh Đang khẽ nói:

-Thúc công tiểu muội đã đến đó ! Thiên ca đừng ngó y để tiểu muội cải trang đã.

Nàng nói xong không chờ Thạch Phá Thiên trả lời đã chuồn thẳng vào hậu đường.

Đinh Bất Tứ thấy bốn bàn góc bỏ trống, mà lão không vào ngồi lại ngồi xuống ghế dài bằng gỗ mộc ở gian giữa. Vai bên trái lão huých đại hán ngồi đẩy lui ra.

Đại hán tức giận cũng dùng sức hất lại. Gã nghĩ bụng:

-Lão già này được mấy hơi mà chịu đựng được cái huých của ta ? tất lão phải ngã kèn.

Ngờ đâu gã vừa đụng đến mình Đinh Bất Tứ thì bị một luồng kinh lực vô cùng mãnh liệt hất ngược lại khiến gã ngồi không vững, dít phải nhồm lên, người cũng xiêu đi.

Đinh Bất Tứ vội đưa tay trái kéo gã lại nói:

-Đừng khách sáo làm chi ! Chúng ta ngồi cả xuống đây !

Lão cố kéo lại gã đại hán mới khỏi ngã.

Đại hán tức giận mặt xám xanh, nhưng không biết làm thế nào.

Đinh Bất Tứ vẫn khôi hài:

-Nào xin mời ! Chúng ta bắt tất phải khách sáo nữa.

Lão bưng bát rượu lên ngửa cổ uống một hơi cạn sạch. Lão lại cầm đĩa của người khác gắp một miếng thịt bò to tướng cho vào mồm nhai nghiền ngấu ra vẻ rất ngon lành.

Những người ngồi trên ba bàn đều không biết lão là ai ? Nhưng thấy đại hán kia nội ngoại công phu vào hạng thượng thừa mà bị lão huých suýt nữa ngã lăn, thì đủ biết lai lịch lão này không phải tầm thường.

Đinh Bất Tứ một mình vừa uống vừa ăn ra vẻ khoan khoái. Cả ba bàn đến mười tám, mười chín người đều dừng lại không ăn uống nữa, giương mắt nhìn lão.

Đinh Bất Tứ hỏi:

-Sao các vị lại ngồi ỳ ra đấy mà không ăn nhậu đi ?

Rồi lão vồ cả lấy bát rượu trước mặt lão già gầy nhom và thấp lùn uống ừng ực một hơi hết nửa bát. Đoạn lão vuốt râu hỏi:

-Thứ rượu này hơi cay quá phải không ?

Lão ồm lùn nén giận hỏi lại:

-Xin cho biết quý tính đại danh tôn giá là gì?

Đinh Bất Tứ cười ha hả đáp:

-Các hạ không biết họ tên lão phu thì bảo lãnh đó giới cũng không đến đây rồi.

Lão già kia đáp:

-Bọn tại hạ sinh nhai ở miền Quan Đông, nên ít biết đến danh hiệu các bậc anh hùng hảo hán bên trong quan ải. Tại hạ là Liêu Đông Hạc Phạm Nhất Phi.

Đinh Bất Tứ cười nói:

-Các hạ người đen thế kia chẳng giống bạch hạc (hạc trắng) chút nào mà lại giống Ô Nha (quạ đen) tưởng ngoại hiệu nên đổi Liêu Đông Nha là hơn.

Phạm Nhất Phi tức quá không nhịn được nữa, lớn tiếng quát:

-Chúng ta chưa từng quen biết nhau. Ta sợ dĩ kính nể người là vì chòm râu bạc, không muốn tránh hơi làm chi, không ngờ người lại ngạo mạn gia gia!

Một hán tử trung niên, thân hình cao lớn lên tiếng:

-Phải chăng lão già đó ở bang Trường Lạc.

Thạch Phá Thiên nghe họ nói đến ba chữ bang Trường Lạc đã sợ run.

Bỗng chàng thấy Đinh Đang đầu đội mũ, mình mặc áo vải thâm, trá hình làm điểm tiểu nhị, trở ra đến bên chàng.

Thạch Phá Thiên rất đổi ngạc nhiên. Chàng không hiểu trong lúc thắng thốt mà nàng lấy đầu ra được bộ quần áo này.

Đinh Đang tùm tùm cười ghé tai chàng nói khẽ:

-Tiểu muội đã điểm ngã một tên tiểu nhị để lấy quần áo gã mặc vào, không cho Tứ gia gia nhận mình. Thiên ca! Để tiểu muội bôi mặt cho.

Dứt lời nàng giơ hai bàn tay đây lọ chảo thoa vào mặt Thạch Phá Thiên khiến mặt chàng đen rất khó coi. Đoạn nàng lại tự bôi lên cả mặt mình.

Bao nhiêu tử khách đang chú mục nhìn Đinh Bất Tứ, không ai để ý đến hai người giở trò ngoáo ộp.

Đinh Bất Tứ liếc mắt nhìn đại hán cao lớn tùm tùm cười hỏi:

-Phải chăng chú là môn hạ Thanh Long môn ở Cẩn Châu? Chà! Chú nhỏ giỏi đấy! Chú ỷ có cây nguyên tiêu chín đoạn, nghênh ngang vào đất Trung Nguyên. Nhưng chú liệu đấy, khó lòng yên thân được đâu.

Hán sở này chính là Chưởng môn nhân Thanh Long môn ở Cẩn Châu tên gọi Phong Lương. Cây cửu Nguyên Tiêu là thứ binh khí gia truyền của hán.

Phong Lương nghe Đinh Bất Tứ nói đến lai lịch môn hạ nhà mình thì cũng có ý mừng thầm, bụng bảo dạ:

-Lão này mới thấy cây cửu Tiết Nhuyễn Tiêu mình cài sau lưng, đã hiểu ngay lai lịch phái Thanh Long. Không ngờ ở Trung Nguyên cũng có người biết đến tiếng tăm môn phái mình.

Hán liền đáp:

-Tại hạ là Phong Lương ở Cẩn Châu, giữ chức Chưởng môn phái Thanh Long. Tôn tính đại danh lão gia là gì?

Đinh Bất Tứ vỗ bàn quát lớn:

-Tức chết đi được! Tức chết đi được! Tức chết đi được!

Lão nói luôn ba câu “Tức chết đi được!”. Nhưng lão lại cười hô hố chẳng có vẻ chi là tức giận. Mọi người không hiểu không hiểu câu lão nói “Tức chết đi được!” là ý làm sao? Bỗng nghe lão lảm nhảm nói tiếp:

-Cửu Tiết Nhuyễn Tiên linh động phi thường, người ta cho nó là con rồng trong các thứ binh khí. Thật là một thứ khí giới khó luyện nhất để đi đến chỗ tinh diệu, nhưng bất luận là trường thương, đại kích, hay song đao, đơn kiếm, nó đều đỡ gạt được một cách rất linh diệu. Tức chết đi được! Tức chết đi được!

Phong lương càng sung sướng hơn, tự nhủ:

-Lão này xem chừng phục cây cửu Tiết Nhuyễn Tiên của ta lắm. Vậy võ công của bản môn được lão là một bạn tri âm.

Hắn thấy Đinh Bất Tứ nói tiếp theo một hồi “Tức chết đi được!” Không hiểu liền hỏi:

-Tại hạ không hiểu vì lẽ gì mà lão gia nổi nóng?

Đinh Bất Tứ không thèm ngó mặt Phong Lương, lão ngừng đầu trông lên tường nhà, tự nói một mình:

-Lão gia thấy người vung côn, múa đao, hay gươm đi nữa cũng không bức mình, nhưng hễ thấy kẻ nào cầm cây cửu Tiết Tiên là tức lộn ruột, không tài nào nhìn được. Mẹ kiếp! Anh em họ Bành ở Trường Sa sử Cửu Tiết Tiên, lão gia cũng đánh cho nát đầu. Ở Tứ Xuyên có một tên quan võ họ Chương sử Cửu Tiết Tiên, lão gia cũng đánh cho nát đầu. Một cô gái ở Phụng Dương tỉnh An Huy sử Cửu tiết Tiên, gia gia không muốn đánh đàn bà con gái, nên chỉ chặt hai tay để thị không lấy gì mà sử dụng thứ khí giới đặc biệt đó.

Mọi người nghe lão đều nói ngấm ngầm kinh hãi. Họ biết chừng lão này châm chọc Phong Lương. Tuy lão nói như kẻ điên khùng, nhưng không phải chuyện đùa. Câu chuyện anh em nhà họ Bành ở Trường Sa tặc Bành Trấn Giang, Bành Trấn Hồ sử cửu Tiết Tiên bị hạ năm ngoái. Những người này ở Liêu Đông cũng đã nghe đồn.

Phong Lương cảm tức sắc mặt xám xanh, tay cầm chui roi hỏi:

-Tại sao tôn giả lại riêng thù hận những người Cửu Tiết Tiên?

-Gia gia sao lại thù hận người Cửu Tiết Tiên ư?

Bỗng nghe lão thò tay vào bọc, tiếp theo mấy tiếng lách cách vang lên. Lão đã cầm tay một cây Nhuyễn Tiên. Cây Nhuyễn Tiên này ánh vàng lấp lánh cũng gồm có chia khúc, rõ ràng bằng vàng đúc. Đầu roi hình con rồng. Thân roi lại ẩn hiện nhiều màu sắc vì có khảm bạch kim cùng ngọc quý. Cây roi vung lên khí thế đã mãnh liệt vô cùng lại trông rất đẹp mắt.

Mọi người sợ run lảo lảo:

-Té ra chính lão cũng sử cây Cửu Tiết Tiên.

Đinh Bất Tứ lại nói:

-Thằng nhỏ kia! Võ công chú chưa học được ba thành, đã ngang nhiên đeo kè kè bên cây Cửu Tiết Tiên để ăn thua với người. Như vậy chẳng hoá ra là coi thường

những người sử Cửu Tiết Tiên lắm ư? Gia gia đã nghe nói ở Cẩm Châu, miệt Quan Đông có bang Thanh Long. Mẹ kiếp! Bang này đã bảy tám đời đều sử Cửu Tiết Tiên của tổ tiên truyền lại. Gia gia đang muốn đến tận nơi giết sạch cả lò cả lũ nhà nó cho bõ tức. Nhưng đất Quan Đông rét quá, gia gia ngại đường xa ngàn dặm nên chưa biết đến mà thôi. Khéo sao, thằng lỏi lại đất Cửu Tiết Tiên lần mò vào Trung Nguyên! Sao không tự xử đi? Còn chờ gì nữa?

Bây giờ Phong Lương mới hiểu: Vì lão này sử Cửu Tiết Tiên, nên không muốn cho ai cũng sử thứ khí giới như của lão. Thế thì lão ngang chướng thiệt!

Phong Lương chưa kịp trả lời thì phía tây đã có người lên tiếng bằng một giọng sang sảng:

-Chà! May mà lần này lão không sử đơn đao.

Đinh Bất Tứ đưa mắt nhìn người vừa nói đó thì thấy hấn mặt vuông chữ điền, bộ râu quai nón che kín già nửa mặt. Thật là một cái mặt nhiều lông lá hơn là da thịt. Lão hỏi lại:

-Ta sử đơn đao thì sao?

Hán tử râu quai nón đáp:

-Người sử đơn đao, thấy gia gia ngang ngạnh cũng sử đơn đao, tất nổi hung giết gia gia. Người giết được gia gia nhưng còn hàng ngàn người khác sử đơn đao, chẳng lẽ người cũng giết cả hay sao?

Hán tử nói xong rút đao ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng, cắm phập xuống mặt bàn.

Thanh đao này sắc vàng sắc tía, sống dày lưỡi mỏng. Chuôi đao đeo dây thao tía. Đao cắm xuống làm cả hai bàn phải rung động. Bát chén đụng chạm nhau loảng xoảng không ngớt. Như vậy đủ tỏ thanh đao này rất trầm trọng, và nội lực hán tử thực là ghê gớm.

Nguyên hán tử này là Tử Kim Đao Lã Chính Bình, Chưởng môn Khoái Đao Môn trên núi Trường Bạch.

Bỗng nghe tiếng sột soạt, Đinh Bất Tứ thu tiên lại, thò tay vào bọc. Tay trái cong đi một cái đã rút được thanh đao của hán tử cầm lấy hỏi:

-Nếu gia gia sử đao thì làm sao? Ô! Không phải! Tức chết đi được! Tức chết đi được!

Đơn đao là một thứ binh khí rất tầm thường trong võ lâm. Trong bọn mười chín người này thì có đến mười một người cài đao. Họ thấy Đinh Bất Tứ cướp đao một cách rất mau lẹ thì thấy đều kinh hãi. Họ không bình tĩnh được nữa. Ai nấy tay đều nắm chuôi đao.

Đinh Bất Tứ lại nói:

-Ngoại hiệu của gia gia là Nhất Nhật Bất Quá Tứ, mà tại đây những mười một thằng giặc non sử đơn đao, lại thêm một gã sử Cửu Tiết Tiên, tổng cộng là mười hai, vậy gia gia phải chia làm ba ngày mới giết hết

Mọi người nghe lão tự xưng là Nhất Nhật Bất Quá Tứ, bỗng có tiếng la:

-Lão ... là Đinh Bất Tứ!

Đinh Bất Tứ cười ha hả nói:

-Bữa nay gia gia chưa giết ai. Vậy có thể hạ sát được bốn thằng giặc con. Những gã nào tình nguyện thì báo danh đi. Nếu còn không thể, thì chỉ có cách thằng lõi sử Cửu Tiết Tiên ngoan ngoãn đập đầu lạy mười lạy kêu “bình bình” và hô ba tiếng: “Hảo gia gia!”, ta sẽ tha cho không giết.

Bỗng nghe có tiếng người cười gần rồi bốn người đứng phắt dậy bước rảo ra ngoài cửa quán.

Ngoài cửa bốn người đứng thành hàng chữ nhất. Ngoài Phong Lương, Phạm Nhất Phi, Lã Chính Bình còn một người đàn bà đứng tuổi.

Người đàn bà này không cầm binh khí. Ra đến ngoài cửa, y lật hai bức xiêm là một cái. Hai hàng đoản đao sáng loáng chỉ vào đai lưng thêu hoa, cả thấy đến quá ba chục lưỡi. Lưỡi đao cũng chỉ dài chừng nửa thước.

Phạm Nhất Phi tay trái cầm đôi Phán Quan Bút đồng dục lên tiếng hỏi:

-Tại hạ là Liêu Đông Hạc Phạm Nhất Phi, chưởng môn Hạc Bút Môn cùng Thanh Long Chưởng môn Lương Phong, Khoái đao Chưởng môn Lã Chính Bình, Hàn Mai nữ trang chúa Phi Hoàng Đao Cao Tam nương tử dẫn môn hạ đi hội ước từ Quan Đông vào tới Trung Nguyên. Bốn môn phái ở Quan Đông trước đã không thù sau lại không oán với Đinh lão gia tử, mà sao lão gia lại kiếm chuyện rắc rối nhục mạ?

Đinh Bất Tứ ngoảnh đầu nhìn Cao Tam nương tử hồi lâu rồi nói:

-Không đẹp. Chẳng ưa nhìn chút nào.

Đinh Bất Tứ vừa nói mấy câu này vừa đưa mắt nhìn Cao Tam nương tử lắc đầu lia lịa dường như cho những chữ dùng chưa đủ diễn tả hết vẻ xấu xa của mặt mà lão chẳng được chỗ nào ưng ý. Mọi người thấy vẻ mặt cùng thái độ khả ố đều biết là lão chê bai Cao Tam nương tử để kiếm chuyện.

Cao Tam nương tử tính nóng như lửa. Một là mặt có bản lãnh kinh người, hai là phụ thân, bố chồng cùng sư phụ cả ba người đều là những nhân vật rất có quyền thế trong võ lâm ở Quan Đông, bà là Hàn Mai trang có ruộng tốt hàng muôn khoảnh, lại có đủ trường đua ngựa thành trường diễn võ, cùng rừng núi không biết bao nhiêu mà kể. Vì thế tuy mặt là một quả phụ song lưng lẩy tiếng tăm và địa vị đứng vào hàng thượng thừa ở đất Quan Đông. Bất luận Bạch đạo hay Hắc đạo và từ quan chí dân, ai cũng nhường nhịn mặt.

Đinh Bất Tứ buông những lời càn rỡ ngạo mạn mà suốt đời mù chưa từng nghe thấy chẳng bao giờ mù bị khinh nhờn như bữa nay.

Hơn nữa Cao Tam nương từ hồi còn nhỏ tuổi cũng khá nổi tiếng là người đẹp trong võ lâm ở Quan Đông. Hiện nay mù sắp sỉ tứ tuần, tuy tuổi thanh xuân đã quá lứa, nhưng mù quyết không để ai dị nghị đến dung nhan của mình.

Phong tục đất Quan Đông rất thuần hậu. Đàn bà con gái thẳng thắn thủy mị. Khen đẹp trước mặt họ còn không được, huống chi là lời nói suông sã lỗ lơi>

Cao Tam nương từ tức giận sắc mặt lợt lạt. Mù lớn tiếng gọi:

-Đinh Bất Tứ! Người hãy ra đây!

Đinh Bất Tứ khệnh khạng ra ngoài cửa điếm hỏi:

-Bốn người các người ra đây cả rồi phải không?

Đột nhiên ánh bạch quang loá mắt. Năm lưỡi phi đao chìa ra trên dưới tả hữu phóng tới. Còn lưỡi phi đao thứ năm vọt lại càng lẹ hơn. Những lưỡi phi đao tuy ngắn mà đao phong rít lên rùng rợn chẳng kém gì kinh phong phát ra bởi trường kiếm đại đao.

Đinh Bất Tứ thét lên:

-Người không đẹp mà đao pháp rất đẹp!

Lão thò tay phải vào trong bọc móc ra một cây Cửu Tiết Nhuyễn Tiên. Ánh vang vừa lấp loáng, bốn lưỡi phi đao đã bị gạt rớt xuống.

Đinh Bất Tứ thấy lưỡi phi đao thứ năm bay vù vù đến trước mặt, lão liền phô trương tài nghệ hã miệng ra cắn lấy lưỡi phi đao.

Phong Lương, Phạm Nhất Phi và Lã Chính Bình thấy thế không khỏi run sợ. Chúng đều cầm binh khí đánh vào hai cạnh sườn Đinh Bất Tứ.

Đinh Bất Tứ nghiêng người né tránh lưỡi đao của Lã Chính Bình chém tới, phóng cước đá vào cổ tay Phạm Nhất Phi khiến cho hắn phải thu phán quan bút về. Ánh vàng trong tay lão thiên về gạt cây Nhuyễn Tiên của Phong Lương.

Phong Lương vừa ra khỏi ngoài cửa điếm đã để hết tinh thần phòng bị. Hắn biết rằng lão này thực ra chỉ chú trọng đến mình hơn hết, còn những người kia chỉ là phần phụ họa. Hắn thấy cây Nhuyễn Tiên của Đinh Bất Tứ quét tới liền rung tay một cái dựng đứng cây roi lên.

Cây Nhuyễn Tiên của Phong Lương khác nào một cây trường thương nhằm đâm thẳng vào ngực Đinh Bất Tứ.

Hắn ra chiêu “Tứ Di Tân Phục” này là thương pháp sử trường thương. Hắn vận chân lực vào cây Nhuyễn Tiên để nó thành cứng như cây thường.

Ta vẫn biết thương pháp này của phái Thanh Long ở Cẩm Châu vốn không phải tầm thường.

Phong Lương biết đối phương là một tay kinh địch nên vừa động thủ đã thi triển tuyệt kỹ ngay.

Đinh Bất Tứ khen rằng:

-Thằng giặc con bản lĩnh khá đấy.

Lão vươn tay phải ra định bắt lấy đầu roi của Phong Lương.

Phong Lương định giật mình kinh hãi vội thu roi về. Đinh Bất Tứ liền vươn tay dài ra định chụp lấy thì vừa lúc ấy Lã Chính Bình vung đao nhằm chém vào khuỷu tay Đinh Bất Tứ.

Đinh Bất Tứ vừa thu chiêu về thì vù một tiếng vang lên. Cao Tam nương tử lại vừa phóng ra một lưỡi phi đao.

Thấy bốn người giao thủ với nhau, Đinh Bất Tứ lập tức ngưng tiếng cười đùa cợt nhả, ngưng thần tiếp chiến. Cây Cửu Tiết Nhuyễn Tiên của lão múa lên thành một vòng ánh sáng vàng hộ vệ toàn thân. Lão nghĩ thầm trong bụng:

-Phen này mình phải gặp bản phái ở Quan Đông đều là những tay võ công thâm hậu, thế mà mình coi thường bọn họ. Giả tử cứ lấy một chọi một thì bốn người này mình coi chẳng thấm vào đâu, nhưng bọn họ liên thủ quần công thì mình phải cẩn thận.

Nguyên chuyến này bốn môn phái lớn ở Quan Đông cùng tới Trung Nguyên. Trước khi thượng bộ bốn chiêu môn đã hội hợp ở Hàn Mai trang luyện tập hơn một tháng trời, nghiên cứu kỹ những ưu điểm và khuyết điểm về võ công bốn phái cùng là lúc lâm địch cứu viện lẫn cho nhau bằng cách nào. Công cuộc dự bị của họ quả nhiên hữu dụng. Họ vừa tới Giang Nam thì bốn người đã cùng đóng vai cự địch.

Lúc này Lã Chính Bình và Phạm Nhất Phi đánh xáp lá cà, còn Phong Lương sử Nhuyễn Tiên chỉ hoặc tìm cơ hội để địch lại với cây Nhuyễn Tiên của lão.

Cửu Tiết Tiên đứng đằng xa để phóng phi đao, khiến cho Đinh Bất Tứ phải phân tâm né tránh.

Trong bốn người này thì chiêu số của Phạm Nhất Phi lão luyện hơn cả. Lã Chính Bình có sức lực hùng mạnh. Mỗi nhát đao của hắn nặng tới tám chín chục cân.

Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang đứng ở phía sau mọi người coi họ chiến đấu. Sau khi qua lại ba bốn chục chiêu, bỗng thấy Lã Chính Bình cùng Phạm Nhất Phi đồng thời tấn công. Đinh Bất Tứ vung roi lên để gạt hai người ra.

Phong Lương liền phóng roi quất vào chỗ sơ hở của lão.

Đinh Bất Tứ đang cúi đầu xuống. Bỗng nghe đánh véo một tiếng. Hai lưỡi phi đao phóng tới nơi. Giữa lúc hoang mang, lão vội ngửa người về phía sau. Hai lưỡi phi đao lướt qua bên cổ họng chỉ còn cách chừng vài tấc.

oOo